ningad ſedda wanmal aial enneſe kätte woitnud. Sedda maad, mis merreäärne, ja kuſt ſuur lai Newajõggi lähti käib, temma ſiis aastal 1700 jälle taggaſi küſſis. Agga Rootſi Kuningas Karel XII. ei wõtnud ſedda kuuldagi; ja ſeſt tousis üks wägga iggaw sõdda, mis enne õiete ei ſanud otſa, kui waſt aastal 1721. Seſinnane sõdda olli keige meie madele üks wägga kibbe Jummala wits; ſeſt et need kümme eſſimeſt sõa aastat ilma paljo wahhet piddamatta, sõbrad ja waenlaſed tedda ollid waewamas ja riſumas, ja et taplusſed arwamatta paljo mehhi, tulloke ennamiste keik küllad, moiſad ja kirrikud, ja sõawäed leiba nende ſu eeſt maaſt ollid ettesaatnud. Marahwas issegi wimaks seddawiſi õppis riſumisse peäle, ja mis enne ſedda rahhopäiwil Jummala ſanna tundmisse ja targa, wiſipärralisse ello poleſt olli hakkatud istutama, ſe keik kaddus jälle, ja waus meie marahwas ueste wanna pimedusse ja taltſimatta ello ſisse.

Sõa järrele tulli jälle nälg. Kaks talwe järgi 1708 ja 1709, olli üle mailma wägga pakkane külm ja süggaw lummi, ja wõttis külm sojemal mail winapuud ärra, ja meie mail keik rohhoaia puud. Willi äppardas külma pärraſt ka ärra. Kewwade, kui lummi hakkas ſullama, tahtis wesſi Ria liñnale liga tehha; ſeſt Düna jõggi paiſus nenda, et wesſi liñna ſisse jookſis, ja toompä kirrikus pingid ja puſärgid haudadeſt üllestõstis. Kui kõrge ſel korral wesſi olnud, ſedda ſeſt moista et jõeſt kallad liñna ſisse wiis ja toompä kirriko ſeeſt üks ſuur kalla kätteſadi.

Agga polnud weelgi hädda ja ahhastusse ots käes. Keigekardetawam waenlane, katk, olli nüüd ka peäle tullemas. Selle wiimſe katko hakkatus olli Turgi maal. Seält läks ta Ungrimale, ſeält Pohlamale, kus Rootſi wäggi ſees olli ſõddimas, ja wähhe hawalt ikka emale, kunni aastal 1708 Preuſſi kunningrigi ſisse tungis. Seält langes Kura-Ria-ja Talliñnama peäle, ehk ſiggis ka iſſenneſeſt näljaſt ja sõaſt. Düna jõe upputus olli ka keik ümberkaudſed kohhad pahha haiſoga täitnud, ſeſt et uppund innimeste ja lojuste kehhad kewwadiſſe ſojaga